

Παραβολή μεταφράσεων: ΚΑΤΕΡΙΝΑ ΖΟΡΜΠΑΛΑ

Η ΕΠΙΛΟΓΗ ΤΩΝ ΕΡΓΩΝ ΤΗΣ ΣΕΙΡΑΣ
ΓΙΝΕΤΑΙ ΑΠΟ ΤΗΝ ΜΑΡΙΑ ΛΑΖΟΥ

Απαγορεύεται χωρίς την έγγραφη άδεια του εκδοτή, κάθε είδους ανατύπωση ή δημοσίευση μέρους ή όλου του κειμένου καθώς και της μακέτας του σκηνικού χωρίς την έγγραφη συγκατάθεση του ζωγράφου. Οποιαδήποτε παρουσίαση του έργου στο Θέατρο, Ραδιόφωνο, Τηλεόραση κ.τλ. επιτρέπεται μόνον ύστερα από έγγραφη έγκριση του μεταφραστή.

Copyright: ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ Κ. ΛΑΖΟΣ
Λεσχηπίου 3
10679 - ΑΘΗΝΑ

ΑΝΤΟΝ ΤΣΕΧΩΦ

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΑΔΕΛΦΕΣ
Ο ΒΥΣΣΙΝΟΚΗΠΟΣ
Ο ΓΑΜΟΣ
ΤΟ ΚΥΚΝΕΙΟ ΑΣΜΑ

ΤΟΜΟΣ Β΄

Μετάφραση
ΛΥΚΟΥΡΓΟΥ ΚΑΛΛΕΡΓΗ

Έκδόσεις «Δωδώνη»
Αθήνα — Γιάννινα
1986

να πάνε σπίτι τους... Του καημένου του Φεντότικ του κήκχαν όλα. Τίποτα δεν τ' απόμεινε...

ΑΝΦΙΣΣΑ: Όλια χρυσή μου, φώναξε κάλλιο τον Φεραπόντ, δεν αντέχω να τα σηκώνω μόνη μου όλα τούτα.

ΟΛΓΑ, χτυπάει το κουδούνι: Ποιος ν' ακούσει τώρα... (Πάει στην πόρτα.) Ας έρθει λοιπόν κάποιος απάνω, όποιος και να 'ναι! (Από την ανοιχτή πόρτα διακρίνεται ένα παράθυρο κόκκινο από τις φλόγες. Ακούγεται η Πυροσβεστική Υπηρεσία που περνά έξω από το σπίτι.)

ΟΛΓΑ: Τι φοβερό!... Τι φρίκη, θεέ μου!... (Μπαίνει ο Φεραπόντ.)

ΟΛΓΑ: Να, πάρε αυτά. Πήγαυνέ τα κάτω... Τα κορίτσια του Καλοτίλιν είναι κάτω, στη σκάλα... δώσ' τους τα... Να, δώσ' τους κι αυτά...

ΦΕΡΑΠΟΝΤ: Στους ορισμούς σας. Και στα 1812 έτσι καιγότανε κι η Μόσχα!... Θεέ και Κύριε! Κι οι Φραντσέζοι τότε τα χρειαστήκανε!...

ΟΛΓΑ: Έλα, πήγαυνε τώρα.

ΦΕΡΑΠΟΝΤ: Στους ορισμούς σας... (Βγαίνει.)

ΟΛΓΑ: Χρυσή μου νταντά, να τους τα μοιράσεις όλα. Εμάς δε μας χρειάζεται τίποτα, δώσ' τα όλα... Κουράστηκα, δεν μπορώ να σταθώ στα πόδια μου... Δεν πρέπει ν' αφήσουμε τους Βερούιν να γυρίσουν σπίτι τους... Τα κοριτσάκια θα πλαγιάσουν στην τραπεζαρία κι ο Αλεξάντρ Ιγνάτιεβιτς κάτω στου Βαρόνου... Ο Φεντότικ μπορεί να κοιμηθεί κι αυτός στου Βαρόνου ή να πλαγιάσει στο σαλόνι μας. Κι ο γιατρός είναι μεθυσμένος, φοβερά μεθυσμένος, λες και το κάνει επίτηδες. Αδύνατο να μείνει κανείς μαζί του. Η γυναίκα του Βερούιν μπορεί να πλαγιάσει κι αυτή στην τραπεζαρία.

ΑΝΦΙΣΣΑ, αποκαμωμένη: Όλια χρυσή μου, μη με διώξετε, μη με διώξετε!...

ΟΛΓΑ: Τι κουταμάρες είν' αυτές, νταντά. Κανείς δε σε διώχνει!

ΑΝΦΙΣΣΑ, γέρνει το κεφάλι της στο στήθος της Όλιας: Γλυκιά μου, χρυσή μου, εγώ δουλεύω, κάνω ό,τι μπορώ... Μα αρχίζω πια να γερνάω... Όλοι σας μπορείτε να μου πείτε: «Ξεφορτώσου μας». Και πού θα πάω εγώ η δόλια; Πού;... Είμαι πια σγδόντα χρονώ - σγδόντα ένα...

ΟΛΓΑ: Κάτσε καλή μου νταντά... Φτωχούλα μου, είσαι κουρασμένη... (Τη βάζει να καθίσει.) Έλα, ξεκουράσου — καλή μου, χρυσή μου παραμάννα... Τι γλωμή που είσαι!... (Μπαίνει η Νατάσσα.)

ΝΑΤΑΣΣΑ: Κάτω λένε πως πρέπει αμέσως να οργανώσουμε μια επιτροπή βοήθειας για τους πυροπαθείς. Τι λέτε; Δεν είναι άσχημη ιδέα! Πρέπει όσο μπορεί κανείς να βοηθάει τους φτωχούς. Είναι το καθήκον των πλουσίων. Ο μπέμπης και η μπεμπούλα μου, η Σόφοτσα, κοιμούνται, σαν να μη συμβαίνει τίποτα. Έχουμε τόσον κόσμο!... Όπου και να πάει κανείς το σπίτι είναι γεμάτο. Και στην πόλη σέρνεται η γρίπη — φοβούμαι τόσο μην κολλήσουν τα παιδιά...

ΟΛΓΑ, χωρίς να την ακούει: Απ' αυτή την κάμαρα δε φαίνεται η πυρκαγιά. Είναι ήσυχα εδώ.

ΝΑΤΑΣΣΑ: Ναι... Αχ, θαρρώ πως τα μαλλιά μου είν' αχτένιστα! (Κοιτάζει τον καθρέφτη.) Λένε πως πάχυνα... Δεν είν' αλήθεια. Καθόλου! Η Μάσσα κοιμάται. Κουράστηκε η φτωχιά... (Στην Ανφίσσα, ψυχρά.) Πώς τολμάς εσύ να κάθεται μπροστά μου; Σήκω απάνω! Ξεκουμπίσου από δω! (Η Ανφίσσα βγαίνει. Παύση.) Τι την κρατάς εδώ αυτή την παλιόγρια; Δεν το καταλαβαίνω!

ΟΛΓΑ, σαστισμένη: Με συγχωρείς, μα κι εγώ δεν καταλαβαίνω...

ΝΑΤΑΣΣΑ: Τι μας χρειάζεται εδώ; Είναι χωριάτισσα, πρέπει να ζει στο χωριό. Εσύ την κακομαθαίνεις!... Εμένα μ' αρέσει η τάξη στο σπίτι! Οι περιετοί να λείπουν από δω μέσα! (Της χαϊδεύει το μάγουλο.) Καλέ εσύ είσαι κουρασμένη; Φτωχούλα μου! Η Διευθύντριά μας κουράστηκε! Αλήθεια, όταν μεγαλώσει

η Σόφοτσκά μου κι αρχίσει να πηγαίνει στο Γυμνάσιο, θα σε φαβάμαι!

ΟΛΓΑ: Δε θα γίνω ποτέ Διευθύντρια...

ΝΑΤΑΣΣΑ: Θα σε εκλέξουν, Όλιουτσκα, αυτό είναι βέβαιο...

ΟΛΓΑ: Θ' αρνηθώ!... Δεν μπορώ... Είναι πάνω από τις δυνάμεις μου... *(Πίνει νερό.)* Φέρθηκαν τόσο βίαια στην νταντά πριν από λίγο... Με συγχωρείς, αλλά τέτοια συμπεριφορά απέναντί της δεν την αντέχω. Πονάει η ψυχή μου...

ΝΑΤΑΣΣΑ, *ταραγμένη*: Συγχώρεσέ με Όλια, συγχώρεσέ με. Δεν ήθελα να σε πικράνω.

(Η Μάσσα σηκώνεται, παίρνει το μαξιλάρι της και βγαίνει τρομερά θυμωμένη.)

ΟΛΓΑ: Πρέπει να με νιώσεις, αγαπητή μου... Εμείς μπορεί ν' ανατραφήκαμε αλλιώς... Αυτό δεν μπορώ να το υποφέρω!... Τέτοια συμπεριφορά με πνίγει εμένα, με κάνει ν' αρρωσταίνω!... Με κάνει ίσα ίσα να χάνω το ηθικό μου!...

ΝΑΤΑΣΣΑ: Συγχώρεσέ με, συγχώρεσέ με... *(Τη φιλάει.)*

ΟΛΓΑ: Η παραμικρή αγένεια, ένας άπρεπος λόγος, με κάνει άνω κάτω!...

ΝΑΤΑΣΣΑ: Συχνά λέω πράγματα που δεν πρέπει, αυτό ειν' αλήθεια. Μα κι εσύ πρέπει να το παραδεχτείς, χρυσή μου, πως αυτή η γριά θα μπορούσε να 'μενε στο χωριό της.

ΟΛΓΑ: Την έχουμε κοντά μας τριάντα χρόνια!...

ΝΑΤΑΣΣΑ: Τώρα όμως δεν μπορεί πια να δουλέψει. Ή εγώ δεν καταλαβαίνω ή εσύ δε θέλεις να καταλάβεις. Είναι ανίκανη για δουλειά! Ή θα κοιμάται ή θα κάθεται!

ΟΛΓΑ: Ωραία, ας 'τγνε να κάθεται!

ΝΑΤΑΣΣΑ, *εκπλήκτη*: Τι θα πει να κάθεται; Αφού είναι υπηρέτρια! *(Μεσ' από τα δάκρυα.)* Δε σε καταλαβαίνω, Όλια... Έχω νταντά, παραμάνα, έχουμε καμαριέρα, μαγειρίσσα... Τι τη θέλουμε αυτή τη γριά; Τι μας χρειάζεται;

(Το καμπαράκι της Πηροσβεστικής χτυπάει πίσω από τη σκηνή.)

ΟΛΓΑ: Τούτη τη νύχτα γέρασα δέκα χρόνια...

ΝΑΤΑΣΣΑ: Πρέπει να συνεννοηθούμε, Όλια. Εσύ 'σαι στο Γυμνάσιο, εγώ στο σπίτι. Εσύ έχεις τα μαθήματά σου, εγώ κοιτάζω το νοικοκυριό. Κι όταν εγώ λέω κάτι για τους υπηρέτες, ξέρω γιατί το λέω. Εγώ ξέρω γιατί το λέω!... Αυτή η παλιοκλέφτρα, η παλιοστρίγγλα... *(Χτυπάει το πόδι της.)* Αυτή η παλιογρια θα ξεκουμπιστεί από το σπίτι αύριο κιόλας!... Και σου απαγορεύω να με νευριάζεις! Σ' το απαγορεύω!... *(Νικόθοντας πως παραπήρε φόρα.)* Αλήθεια, Όλια, αν δε μετακομίσεις στο κάτω διαμέρισμα, αλοένα θα τσακωνόμαστε. Είναι τρομερό. ↑

(Μπαίνει ο Κουλιγκιν.)

ΚΟΥΛΙΓΚΙΝ: Πού είναι η Μάσσα; Είναι ώρα πια να πάμε σπίτι.

Η πυρκαγιά λένε πως άρχισε να κοπάζει. *(Τεντώνεται.)* Κάηκε μονάχα ένα τετράγωνο. Κι όμως φυσούσε ένας αέρας... Στην αρχή έλεγε κανείς πως όλη η πόλη θα γινόταν παρανάλωμα του πυρός. *(Κάθεται.)* Είμαι κατάκοπος... Όλια, αγαπητή μου, σκέφτομαι συχνά πως αν δεν ήταν η Μάσσα, θα παντρευόμουνα εσένα, Όλια... Είσαι τόσο καλή!... Α!... Είμαι πτώμα από την κούραση. *(Αφουγκράζεται.)*

ΟΛΓΑ: Τι ειν' αυτό;...

ΚΟΥΛΙΓΚΙΝ: Δυστυχώς θα 'ναι ο γιατρός που το 'ριξε πάλι στο πιστό. Είναι στουπί στο μεθούσι... Λες και το κάνει επίτηδες. *(Σηκώνεται.)* Νάτος, θαρρώ πως έρχεται κατά δω. Τον ακούτε... Ναι, αυτός είναι, έρχεται. *(Γελά.)* Τι άνθρωπος αλήθεια. Εγώ θα κρυφτώ εδώ... *(Πηγαίνει στην ντουλάπα και κρύβεται στη γωνιά.)* Βρε το μασκαρά το γιατρό!...

ΟΛΓΑ: Δυο χρόνια είχε να μεθύσει και τώρα τον έπιασε. *(Τραβιέται με τη Νατάσσα στο βάθος της κάμαρας.)*

(Μπαίνει ο Τσεμποντίκιν. Περιπατά σταθερά, όχι μεθυσμένα. Προχωρεί μέσα στην κάμαρα, σταματάει, κοιτάζει γύρω, έπειτα πηγαίνει στο λαβοράντο και πλένει τα χέρια του.)

ΤΣΕΜΠΟΥΤΙΚΙΝ, *σκοθρωπά*: Να τους πάρει όλους ο διάολος!...